

Scénář k rozhlasové nahrávce o životě Jany Stehlíkové

Nahrávku pořídily dne 8. 2. 2020 pod vedením Mgr. Jaroslava Tarase
žákyně Gymnázia Jihlava:

Eliška Jindřichová

Kateřina Macková

Dita Mauleová

Paní Stehlíková se narodila v Horních Počernicích. Její rodiče spolu nežili, a proto ji od tří let vychovávala babička. V roce 1941 začala Jana chodit do školy. Protože byla válka, první vysvědčení bylo napsané v němčině. Z dob svého dětství si pamatuje, že dědeček na zahradě vybudoval provizorní protiletectký kryt.

(čas 4:56 – 5:24)

„Babička mého bratrance, ta zažila nálet a bombardování na Vinohradech těsně před koncem války. Pamatuji si, že jsem se toho také zúčastnila, tam se lidi doslova hrabali v troskách. Vím, že jsme vyhrabali budík a jenom nějaké nádoby.“

Období druhé světové války bylo obdobím bídy a hladu, a tak její babička vyměňovala různé věci za nedostatkové suroviny od statkářů. Janin dědeček poslouchal rozhlasové vysílání z Anglie.

Roku 1946 Jana nastoupila na reálné gymnázium v Praze, tam ale dlouho nepobyla, protože tehdejší ministr školství zrušil primy až tercie víceletých gymnázií. Přestoupila na devítiletou školu, kde se poprvé seznámila s pojmem pionýr.

(čas 16:30 – 17:05)

„Protože šuškal se mezi dětmi, že kdo vstoupí do pionýra, bude mít potom lepší možnosti jít studovat. Protože jsme věděli, že studovat mají přednost jenom ty děti, jejichž rodiče jsou členy KSČ nebo jsou to výborní pracovníci a nestačilo, aby dítě mělo samé jedničky, protože pokud nemělo dítě původ, tak se nedostalo studovat.“

Skaut a sokol byly zrušeny, a tak Jana nastoupila do pionýra, jelikož chtěla studovat. V 50. letech paní Stehlíkovou i přes špatný kádrový profil přijali na pedagogické gymnázium. Následně přestoupila na pedagogickou školu v Praze. Kvůli potížím se zrakem musela Jana ze školy ve 4. ročníku odejít. I přes to od roku 1960 vyučovala děti od první do páté třídy.

O Vánocích roku 1963 se Jana se svým mužem vydala navštívit svou tetu ve Francii, kde se poprvé setkali s metrem a alobalem. Během pobytu dostala Jana chřipku, a proto jí bylo vydáno potvrzení od doktora, že byla nemocná a vůli tomu se do Československa nemohla vrátit včas.

Když se konečně vrátili domů, měla paní Stehlíková problémy ve škole, a tak doučila a v roce 1968 si vyjednala u tety, že by ji mohla opět navštívit, a že by v Paříži mohla chodit na jazykovou školu, kde by se naučila pořádně francouzsky. Aby si Jana vydělala nějaké peníze, tak začala dělat dívku na hlídání.

Paní Stehlíková neměla ani ponětí, co se děje v Československu a stále čekala na nějakou zprávu, kterou dostala někdy po Mikuláši od manžela.

(čas 1:00:39 – 1:01:12)

„Psalo se tam něco jako: Chci se rozvést okamžitě, jde to i na dálku. Nevracej se, našel jsem si jinou ženu, naše manželství považují za skončené. No tohle, když dostane člověk bez možnosti kamarádství a domluvy, tak to je hrozný“

Jana z toho byla velmi špatná, a tak se v únoru 1969 vrátila domů. Tak si ukončila poslední cestu na západ. Následoval rozvod a vypořádání majetku, ale paní Stehlíková nezůstala sama a v roce 1973 se vdala podruhé. O rok později se jí narodil první syn a po dvou letech ještě druhý.

17. listopadu 1989 bylo na Albertově shromáždění k uctění 50 let od uzavření vysokých škol. Této demonstrace se zúčastnil Janin nevlastní syn s manželkou. Pak se začala zakládat občanská fóra, manžel Jany Stehlíkové byl členem jednoho z nich a jezdil informovat lidi po venkově o tom, co se děje v Praze.

Jana v 56 letech šla do důchodu a s manželem se v roce 1997 přestěhovali do Batelova. V roce 2003 její manžel zemřel a v roce 2008 se ženíl její syn Martin.

Paní Stehlíková začala psát knížky na psacím stroji, prý aby se sama doma nezbláznila. Pak se naučila psát na starém počítači. V té době napsala paní Stehlíková svou první knížku s názvem: Kuchařka pro mou snachu. Také napsala knížku o její kočce, kterou měla: Naše kočka Čičina, v této knížce jsou obrázky ze školy, které malovaly děti. A v roce 2011 vyšla Janina první pohádková čítanka známých pohádek od Boženy Němcové a Jaromíra Erbena.

(čas 1:09:43 – 1:10:14)

„Tak já jsem vymyslela a zdramatizovala známé pohádky od Jaromíra Erbena a Boženy Němcové, kde při čtení mohla paní učitelka každému rozdat roli, kdo bude číst.“

Paní Stehlíková ještě napsala knížku: Kočka a Já, a knížku s názvem: Pořád jsem ta holka k ničemu.

Jana v květnu 2019 prodělala operaci karcinomu v tlustém střevu, odešla, jak se říká na druhý břeh, ale nakonec vše dobře dopadlo.

(čas 1:13:39 – 1:13:53)

„Já jsem tady, takže ti nahoře mě nechtěli ti dole mi ani neotevřeli, takže stvořitel usoudil, že mám ještě něco udělat něco vytvořit.“

Příště bude Jana slavit pětaosmdesátiny.

(čas 1:14:00 – 1:14:04)

„Říkáme si s kočkou, která kterou přežije.“

Životní motto: Ničemu se nepoddávat a spoléhat jen na sebe.